

er ligesaa høit som det ærede Medlems og hans Bemærks.

Klein: Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem havde hørt, hvad jeg sagde, før han indlød sig paa at gjøre Bemærkninger i den Anledning. Det, han sagde, stod ikke i mindste Forbindelse med den Replik, jeg henvendte til ham.

Ordføreren (Holstein-Vedborg):

Jeg kan ikke Andet end overfor den ærede Ordfører for Mindretallet (Scavenius) gjøre en Indsigelse imod den stærke Naade, hvorpaa han søgte at hævede Theatret som en ubelukkende Kunstanstalt, saaledes, at det var Kunstenssyn, der alene burde gjøres gjældende. Jeg tror, at, dersom vi ikke passe paa fra denne Side, hvor vi have den finansielle Opgave beständig at minde Theatret om, at det ikke blot er Kunstenssyn, men ogsaa ogsaa Balancehensyn, som skulle gjøres gjældende vil man meget hurtigt komme til, at der ingen Balance bliver, og det er da meget tvivlsomt, om der bliver nogen Kunst. De økonomiske Hensyn ved Theatret kan det maaske ogsaa i kunstnerisk Henseende være ret godt for det ikke at overse, thi naar Theatret rolig kan gjøre Regning paa, at det herfra faar omtrent Alt, hvad det skal være, hvergang det paakalder kunstneriske Hensyn, vil Følgen blive, at ensidige Retninger komme til at spille den samme Rolle som i gamle Dage, og da spilles der Dag ud og Dag ind Stykker, som Ingen gider se, Alt i Kunstens og Theoriens Interesse, men det bliver dog i Virkeligheden til Skade for Kunsten og Balancen. Den Angst, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) udtalte overfor den faste Ansættelse af Skuespillere, tror jeg, at han, naar han vil læse sine egne Udtalelser igjennem, vil finde saa tilstrækkelig belyst, om end ikke begrundet, at jeg ikke behøver at komme ind derpaa. Det ærede Medlem sagde nemlig selv ganske korrekt, at ved at gaa ind paa den faste Ansættelse fravige vi det Princip, som gaar ud paa at modsætte sig al fast Ansættelse, idet vi istedet derfor indsatte Folkethingets Skjøn om dette Spørgsmaal. Jeg vil dertil sige, at, naar vi kun sætte dette Skjøn istedetfor, saa er Faren efter min Mening meget ringe. Der er stor Forskjel paa, om den faste Ansættelse gives som en Ret, der indenfor visse finansielle Grændser kan tillægges Kunstnerne fra Administrationens Side, uden at det staar i vor Magt at gjøre nogen Indsigelse derimod, eller at bestemme, naar og for hvem det skal ske, og paa, at det her fremkommer som en Undtagelse, som Noget, der kun kan gaa igjennem under Forudsætning af, at det Skjøn, som man bliver nødsaget til at indhente hos Folkethinget, gaar i den Retning, som Regjeringen ønsker. I dette sidste Tilfælde, siger jeg, er Faren ikke stor. Forøvrigt vil jeg ikke hermed have

bekæmpet det Forsvar, som det ærede Medlem førte for det gamle System, thi deri er jeg forsaavidt enig med ham. Jeg mener kun, at, saaledes som Stillingen er her og med de Rauteleer, som ligge i, hvad der er fremkommet her fra alle Sider, er der ingen Fare tilstede, og derfor kan jeg vedblivende stemme derfor, navnlig efterat vi have modtaget den høitærede Kultusministers Forsikkring i saa Henseende. — Hvad angaar Anmærkningen til Museerne, da tror jeg ikke, det kan hjælpe at fortsætte Diskussionen derom, thi der staa Anskuelserne vistnok meget bestemt imod hinanden. Men jeg skal dog sige, at, naar man skulde vælge imellem to Ting — dette siger jeg kun som en rent personlig Bemærkning fra mig selv og ikke paa Udovalgets Vegne — enten at Ministeren engang under særdeles paatrængende Forhold paa sit eget Ansvar benyttede Penge, som ikke vare bevilgede, og som da naturligvis maatte opføres paa Tillægsbevillingsloven, eller at have en saadan almindelig Regel som den, her er nævnt, da tror jeg, at det Første vilde være ubetinget at foretrække fra et Bevillingshensynspunkt. At vælge det andet Alternativ er det Samme som fuldstændig at løse Bevillingens Karakter som bindende, og det gjør, at Kontrolten bliver vanskeliger, samt at det bliver vanskeligere baade for Finantsudvalget og for ærede Medlemmer at se, hvorledes Status er paa dette Omraade. Vi have jo netop paa Grund af dette Hensyn og ikke paa Grund af Anvendelsen været saa lidt tilfredse med andre lignende Anmærkninger. Vi have jo saa længe været i Tvivl om og været misfornøiede med disse Anmærkninger, at det vistnok neppe vil naas at faae Finantsudvalget til at gaa med til at anbefale en Forsøgelse af deres Antal. — Hvad angaar den Bevilling, som nu i nogen Tid er bleven omtalt mere, end jeg egentlig havde ventet, og jeg kan ogsaa sige, mere, end jeg havde ønsket, nemlig Bevillingen til Dr. Schandorff, da tror jeg, at man maaske havde gjort bedre i at holde sig noget mere til den høitærede Ministers Motivering og at blive nærmere ved Jorden. Det forekommer mig, at der gjennem den Debat, som nu har fundet Sted her, klinger Noget igjen af senere Tidens Debatter, som egentlig slet ikke have det Allernærmeste med dette Spørgsmaal at bestille. Jeg indrømmer, at dette gjælder ikke for alle de ærede Medlemmer, som have talt; thi der er jo ganske vist to Retninger, som have havt Ordet her idag imod denne Bevilling. Jeg tør ikke bestemt paafaa det, thi det er ikke fremkommet saa tydeligt; men jeg har nogen Mistanke eller Tvivl, om ikke den Modstand, som er fremkommen imod denne Bevilling, for en del ærede Medlemmers Vedkommende — maaske for de Medlemmers Vedkommende, som ikke have talt, men som ved Tiltraab have sluttet sig navnlig til enkelte af de fremkomne Ytringer — skulde have sin Grund i den Polemik, som for no-